

NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

Grunnsirkel

i marxismen-leninismen,
Mao Tsetungs tenkning

Del A

Oktober

NORGES
KOMMUNISTISKE
STUDENTFORBUND

Grunnsirkel i marxismen-leninismen,
Mao Tsetungs tenkning

Del A

FORLAGET OKTOBER
Oslo 1975

Innhold:

Forord.....	s. 3
1. møte.Kommunistenes klasseanalyse.....	s. 5
2. møte.Klassestandpunktet.....	s. 9
3. og 4. møte.Staten, revolusjonen og proletariatets diktatur.....	s.14
5. møte.Det kommunistiske partiet. Den demokratiske sentralismen.....	s.20
6. møte. Enhetsfronten. Dagskampen.....	s.23

Norges Kommunistiske Studentforbund:
Grunnsirkel i marxismen-leninismen Mao Tsetungs
tenkning. Del A.
2. utgave
Forlaget Oktober A/S 1975.
1. opplag august 1975 0-5000.
Trykt hos A/S Duplotrykk.
ISBN 82-7094-073-9

Forord

For første gang har ml-bevegelsen i Norge nå laga en grunnsirkel i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning (MLM), spesielt beregna på studenter. Dette er et av de mange resultater som etterhvert vil vise seg fordi vi har fått NKS.

Blandt NKS' medlemmer og sympatisører er det politiske nivået svært ujamt. Noen har mange års erfaring, andre er ganske ferske. For å kunne tilfredsstillende de ulike behova for skoloring, vil vi lage en tredelt grunnsirkel, for etterhvert å komme med ytterligere tilbud. For NKS er det en viktig målsetning å bli en "skole i kommunismen".

Grunnsirkelens del A, som kommer her, tar opp noen sentrale emner i MLM (klassesanalyse, klassestandpunktet, staten, revolusjonen, proletariatets diktatur, det kommunistiske partiet, demokratisk sentralisme, enhetsfronten og dagskampen), som vi synes det er av stor viktighet at progressive tar stilling til. Alt sammen saker hvor kommunismen og ulike former for opportuniste står steilt mot hverandre. Gjennom spørsmålsstillinga håper vi å få fram viktige skilnader på kommunistene og dem som angriper oss fra høyre og "venstre". Diskusjoner på dette vil nok gjøre det lettere for deltagerne i studigruppene å bestemme seg for hvilken organisasjon som egner seg best til å ta ledelsen i klassekampen.

Del B vil ta for seg marxistisk filosofi, økonomi og Lenins analyse av imperialismen.

Del C vil gå grundig inn på en del av NKS' viktigste oppgaver, sånn som interessekampen og kvinnekampen.

Skulle vi foreslå noe motto for disse studiene måtte det være Stalins ord om at "uten praksis er teorien meningsløs, og uten teori blir praksis blind."

Studiedeltakerne bør passe seg for spesielt tre feilaktige holdninger til studiene. Den første er å studere løsrevet fra praksis. Vi bør ikke studere for "kunnskapens egen skyld". Men for å drive et bedre politisk arbeid, for bedre å kunne tjene folket. I studiegruppa bør dere diskutere hvordan dere kan bruke egne erfaringer i studiene og hvordan dere kan anvende det dere lærer i praksis.

Den andre feilaktige holdninga er nær beslekta med den første. Den består i å vikle seg inn i lange, abstrakte og akademiske diskusjoner om mindre viktige ting, istedenfor å gå til kjerna i problemet og studere på levende vis. Dette er en feil som er spesielt utbredt blant studenter.

Den tredje holdninga som må bekjempes er tendensen til ikke å ta studiene alvorlig nok. Skal sirkelen gi fullt utbytte må alle forberede seg godt til møtene ved å lese litteraturen grundig, og ved å tenke gjennom spørsmåla på forhånd. Husk at også studier er klassekamp - ikke alle har forstått det.

For at neste utgaven av denne sirkelen skal bli bedre er det absolutt nødvendig at alle studiegrupper sender inn skriftlig rapport - med kritikk. At ros og ris mottas med takk, er i dette tilfelle ingen frase. Finnes det mer velegna litteratur? Var det for mye å studere? Greip spørsmåla det viktigste? Bidro de til diskusjoner? Var sirkelen for dårlig tilpassa studentbehov? osv.

Til slutt vil vi beklage at det ikke vil bli noen billig affære å kjøpe all den litteraturen vi har satt opp. Gruppene bør diskutere dette problemet, og kanskje bli enige om å gå flere kamerater sammen om å kjøpe en del kollektivt.

Lykke til med studiene!
Studieutvalget i NKS.

Forord til 2. utgave

Det tok ikke mer enn et halvt år før førsteopplaget på 3000 var nesten utsolgt. På grunnlag av mye bra kritikk fra kamerater som har prøvd studieopplegget i praksis har vi foretatt endel forandringer. Innleiingene til 1. og 2. møte er gjort lengre, og forhåpentligvis klarere. Opplaget til møtet om staten er nå berekna på to møter. Siste møtet om enhetsfronten hadde i 1. utgava ei innleiing som var identisk med en artikkel i "Hva må gjøres", nr. 2-74. I denne artikkelen har vi strykt noen avsnitt og sitater - og føyd til et nytt om kommunistene i fronten.

Studiutvalget.

1. møte:

Kommunistenes klasseanalyse.

Mao Tse Tung sier: "Hvem er våre fiender? Hvem er våre venner? Dette er et spørsmål av stor betydning for revolusjonen. Grunnen til at alle tidligere revolusjonære kamper i Kina ga så dårlig resultat var at de revolusjonære ikke klarte å forene seg med, sine virkelige venner for å angripe sine virkelige fiender."

Men dette er ikke noe som er særegent for Kina. Alle revolusjonære bevegelse må svare riktig på spørsmålet om hvem som er våre fiender og hvem som er våre venner. Og for å kunne svare på dette spørsmålet må vi analysere hvilke klasser som fins i samfunnet og hvilke allianser som er mulige mellom de ulike klassene. Vi må altså foreta en klasseanalyse.

"All historie om samfunnene til i dag er historien om klassekamper" (Marx/Engels: "Det kommunistiske manifest.") Marx slo fast at klasser er store grupper med et felles forhold til produksjonsprosessen. Det er et individs objektive situasjon i produksjonen som først og fremst avgjør dets klassetilhørighet. Lenin stilte opp tre kriterier for å bestemme folks klassetilhørighet:

1. Eiendomsforholdet til produksjonsmidlene.
Dette er det viktigste kriteriet i det kapitalistiske samfunnet fordi det trekker opp et grunnleggende skille mellom dem som eier produksjonsmidler og dem som ikke eier produksjonsmidler. Dette grunnleggende skillet gir opphavet til de tre hovedklassene i det kapitalistiske samfunnet: kapitalistklassen (den klassen som eier produksjonsmidler og som kjøper andres arbeidskraft og altså ikke i hovedsak sjøl jobber med sine produksjonsmidler), småborgerskapet (som eier produksjonsmidler, men som sjøl

arbeider med disse produksjonsmidlene - for eksempel jord eller landhandel, og som hverken kjøper eller selger arbeidskraft) og arbeiderklassen (som ikke eier produksjonsmidler og som lever av å selge arbeidskraften sin).

2. Posisjon i arbeidets samfunnmessige organisering.
Dette kriteriet går på den enkeltes plassering i den vertikale arbeidsdelinga. Det er klasseskiller mellom dem som på grunn av sin posisjon i arbeidsdelinga har makt til å disponere over anvendelsen av produksjonsmidlene og dem som blir kommandert til å betjene maskinene. Vi kan si at disponenter, administrerende direktører og andre folk i topp-administrasjonen i en bedrift har disposisjonsrett over produksjonsmidlene, sjøl om de ikke formelt eier dem. De hører derfor til borgerskapet. Men denne typen disposisjonsrett over produksjonsmidlene kan også være indirekte. Statsbyråkrater og andre som kommer inn under det vi kaller byråkratkapitalister hører også til den herskende klassen, sjøl om de ikke eier produksjonsmidler.

På den andre sida er f.eks. lærere, eiendomsløse med lav lønn, men har en noe finere stilling enn vanlig i arbeiderklassen. De blir klassens nære allierte uten sjøl å være en del av den.

3. Andel av den samfunnmessige rikdom og måten denne andelen oppnås på.
Andel av samfunnmessig rikdom vil si den totale inntekten en person mottar, men det er i tillegg viktig å skille mellom formen denne inntekten har, for eksempel om det er lønnsinntekt eller renteinntekt.

I sitt hovedverk "Kapitalen" innleder

Marx den økonomiske analysen med å undersøke varen. Enhver vare er for det første en ting(et produkt) som tilfredsstiller et eller annet menneskelig behov. Denne brukbarheten(nytten) gjør at vi sier at varen har en bruksverdi. For det andre er en vare en ting som kan byttes mot en annen ting. Fordi den kan byttes mot andre ting sier vi at den har en bytteverdi (eller bare en verdi).

Bytteverdien er fremfor alt et forhold som et visst antall bruksverdier av et slag byttes mot et bestemt antall bruksverdier av et annet slag, f. eks. ved at et hefte byttes mot to brød. Millioner og millioner av slike byttehandlinger finner sted hver dag som likestiller alle mulige bruksverdier med hverandre. Før skjedde byttet ved at en bruksverdi ble byttet direkte mot en annen, i dag formidles byttet at hver bruksverdi får sin pris. Hva er det så som er felles for alle disse ulike tingene som stadig blir likestilt med hverandre? Det er felles at de alle sammen er arbeidsprodukter. Vi kan måle varenes bytteverdi ved å måle det antall arbeidstimer som er gått med til å produsere dem, eller retttere sagt den arbeidstid som er samfunnsmessig nødvendig for å framstille en gitt vare, en gitt bruksverdi. Den samfunnsmessige nødvendige arbeidstida bestemmes av det gjennomsnittlige redskapsnivået og arbeidshastigheten i et bestemt samfunn. Marx oppsummerer dette ved å si at "I sin egenskap av verdier er alle varer bare bestemte mengder stivnet arbeidstid". (Marx, "Kap. ").

Det som særpreger den kapitalistiske form for produksjon er at når penger blir brukt til å kjøpe produksjonsmidler og arbeidskraft for å produsere varer(altså når pengene blir omdannet til kapital) ser de ut til å ha den mystiske evnen at de formerer seg i selve produksjonsprosessen: Det vanlige er jo at verdien av de varene som blir resultatet av produksjonen har større verdi enn de varene som ble forbrukt under selve produksjonen(maskiner, råstoffer, arbeidskraft). Denne økning-

en av verdien kaller Marx for merverdi. Merverdien kan ikke oppstå under omsetningen av varene på markedet fordi byttet på markedet er betaling av at det er like størrelser som byttes. Merverdien kan bare oppstå i selve produksjonsprosessen. Den som vil gjennomføre en kapitalistisk form for produksjon må kjøpe maskiner, råvarer, hjelpestoffer og arbeidskraft. Maskinene, råvarene og hjelpestoffene har den egenskapen at de brukes opp under produksjonen og overfører sin verdi til de nye produktene, men dette kan ikke være forklaringen på at det skjer en verdiøkning under produksjonen. For å få merverdi må "eieren av pengene... oppdage... en vare på markedet, hvis bruksverdi selv har den eiendommelige beskaffenhet å være kilde til verdi"(Marx: "Kapit. "). Og en slik vare fins: menneskets arbeidskraft. "Bruken av arbeidskraften er arbeidet, og arbeidet skaper verdi. Pengeeieren kjøper arbeidskraften til dens verdi, som i likhet med verdien av enhver annen vare blir bestemt av den samfunnsmessige nødvendige arbeidstid som kreves til å fremstille den(det vil si leveomkostningene for arbeideren og hans familie). Når pengeeieren har kjøpt arbeidskraften har han "rett" til å bruke den, det vil si til å tvinge den til å arbeide en hel dag"(Lenin: "Om Marx"). La oss altså si at arbeideren jobber 8 timer. Men i løpet av bare 4 timer frambringer han et produkt som erstatter utgiftene til hans livsopphold. (Denne delen av arbeidstiden kalles den nødvendige arbeidstiden). I løpet av de siste 4 timene(mer-arbeidstiden) framstiller arbeideren et merprodukt og altså en merverdi. Den lønn arbeideren får tilsvarer verdien av de varene som går med til å dekke hans leveomkostninger, men heller ikke mer. Arbeideren blir utbyttet fordi han/hun mottar i form av lønn verdier som er mindre enn dem de har skapt gjennom sitt arbeid. Og det er viktig å understreke at det bare er det menneskelige arbeid som skaper verdi.

All merverdi skapes av arbeiderklassen og tilranes av kapitalist-

klassen. Derfor sier vi at den grunnleggende motsigelsen under kapitalismen går mellom arbeid og kapital. Vi har kommet fram til den grunnleggende motsigelsen ved å analysere kapitalismens grunntrekk, dens vesen.

Men vi må også se på hvilke konkrete hovedmotsigelser denne grunnleggende motsigelsen kommer til uttrykk i, alt etter hvilken periode av kapitalismen det er snakk om. Selv om den grunnleggende motsigelsen mellom arbeid og kapital er den samme under hele kapitalismens epoke, kan hovedmotsigelsen i samfunnet skifte. I de første fasene i kapitalismens utvikling gikk hovdmotsigelsen mellom borgerskapet og arbeiderklassen. Men under imperialismen, det vil si i kapitalismens monopolistiske stadium, har det skjedd en endring. Nå går hovedmotsigelsen mellom monopolborgerskapet med stor- og mellomborgerskapet som sine allierte på den ene sida og arbeiderklassen og dens allierte på den andre. Arbeiderklassens allierte er andre lag av det arbeidende folket: bønder, fiskere, intellektuelle, funksjonærer, osv.

Grunnlaget for denne endringen i hovedmotsigelsen finner vi ved å se på de indre motsigelsene i kapitalistklassen. Gjennom konkurransen blir stadig flere små kapitalister slukt opp av de store monopolene. Tendensen til monopolisering ligger innebygd i den kapitalistiske produksjonsmåten. Dette var en kvantitativ prosess (opphopning av stadig større kapitaler) som på et visst tidspunkt slo over i et kvalitativt nytt stadium - monopolkapitalismen. Under monopolkapitalismen skjerpes motsigelsene innenfor kapitalistklassen og monopolborgerskapet skilles ut fra det øvrige borgerskapet fordi dets interesser står i motsetning til interessene til andre deler av borgerskapet.

Monopolborgerskapet som egen klasse ble dannet i Norge i tida rundt 1. verdenskrig. Kjernen i monopolborgerskapet i Norge var rederkapital som hadde smeltet sammen med industrikapital. Monopolborgerskapet utgjør kjernen i det arbeidende folkets

fiender sjøl om det går i allianse med stor og mellomborgerskapet. Disse klassene står derfor på den ene sida av hovedmotsigelsen i dag. Alle kapitalister - det vil si alle som både eier produksjonsmidler, kjøper andres arbeidskraft og får hovedinntekten sin fra andres arbeid - har felles interesser i å opprettholde utbyttinga, sjøl om det kan være harde motsigelser mellom monopolkapitalister og mindre ellers. Dette betyr at motsigelsen mellom monopolkapitalister og små- og mellomstore kapitalister er underordna motsigelsen mellom alle kapitalister på den ene sida og arbeiderklassen og dens allierte på den andre.

Ut fra den grunnleggende motsigelsen er lønnsarbeiderklassen den klassen som mest konsekvent bekjemper kapitalens diktatur og går inn for revolusjonen. Det er derfor bare arbeiderklassen som kan lede den sosialistiske revolusjonen. Lønnsarbeiderklassen består selv av flere deler og det er industriproletariatet som er kjernen og den mest militante delen av klassen. I de seinere årene har omfanget av arbeiderklassen økt ved at flere tidligere mellomlag blir proletarisert som lønnsarbeidere. Dette gjelder store deler av de lavere funksjonærgruppene.

Men det er ikke bare lønnsarbeiderklassen som blir utbyttet, "kapitalistene tilraner seg også verdierskapt av grupper som ikke er lønnsarbeidere, spesielt bønder og fiskere." (AKP's partibok). Dette er ikke noen ny teori som AKP(ml) har funnet på, slik det hevdes fra visse "venstre"-opportunistiske grupper. I 1850 skrev Marx: "Under kapitalismen ligger forskjellen mellom utbyttingen av bøndene og utbyttingen av det industrielle proletariat bare i formen. Utbytte er den samme kapitalen. Den enkelte kapitalist utbytter de enkelte bønder ved pantelån og åger, kapitalistklassen utbytter bondeklassen ved statsskattene." (Marx: "Klassekampene i Frankrike").

Forskjellen mellom arbeidere og bønder er at bøndene eier produksjonsmidler. Men de har ikke lønnsarbeidere til å arbeide for seg (det gjelder fler-

tallet av bøndene). De arbeider sjøl med sine produksjonsmidler og utbytter derfor ikke andre. Både bønder og arbeidere blir utbyttet: De mottar en liten del av den samfunnmessige rikdom og har en lav plassering i den samfunnmessige arbeidsdelinga. Det er altså ikke nok å se på eiendomsforholdet til produksjonsmidlene for å bestemme forholdet mellom klassene og i hvilken klasse en person tilhører.

For eksempel består ikke monopolborgerskapet bare av tradisjonelle monopolkapitalister. Også det sosialdemokratiske lederskiktet som i Norge administrerer det kapitalistiske statsapparatet tilhører monopolborgerskapet. De rår over stor statsmonoplistisk eiendom, som f. eks. Jernverket, og over monopolistiske selskaper som f. eks. Landsbanken og Samvirke.

En klassemessig bestemmelse av studentene byr på spesielle problemer. Studentene som gruppe er ingen klasse. Det er tre faktorer som bestemmer vår klassemessige tilknytning: Vi må analysere hvilke klasser massene av studentene rekrutteres fra. Vi må se på hvilke klasser vi kommer til å tilhøre når vi er ferdige med studiene. Og til slutt må vi undersøke forholda i studietida hvor vi blir angrepet av Statens utdanningspolitikk. Gjennom analysen av hvem den felles fienden er, kan vi avgjøre hvem som er våre allierte i kampen.

Spørsmål:

1. Hvorfor må arbeiderklassen være den ledende klassen i dagskampen og i kampen for sosialismen?
2. Hvilke andre klasser og lag kan arbeiderklassen alliere seg med i dagskampen og i kampen for sosialismen? Diskuter spesielt bøndenes, småborgerskapets, funksjonærenes og studentenes rolle.
3. Hvilke klasser og lag ut -

gjør folkets fiender? Er LO/DNA-ledelsen en del av monopolborgerskapet eller er de "degenererte arbeiderledere" slik SV hevder?

Litteratur:

"Klassene i Norge" Partiboka til AKP (ml), s. 17 - 21.

"Finns det klasser i Norge?" 2. møte i AKP(ml)s studiesirkel, NKSSs plattform.

Tillegglitteratur:

Marx/Engels: "Det kommunistiske manifest", kap. 1.

2. møte:

Klassestandpunktet.

HVA ER ET PROLETÆRT KLASSE- STANDPUNKT?

Kapitalens jakt etter maksimal profitt, som er en nødvendig lov under kapitalismen fører til stadige angrep på arbeiderklassen. Kapitalistene forsøker å sikre profitten sin på mange måter, bl. a. ved å holde lønningene nede, rasjonalisere arbeidsprosessen, presse opp arbeidstempoet, redusere verne- og sikkerhetstiltak, osv. Arbeiderne på sin side motsetter seg mange av disse tiltaka og slåss for å sikre interessene sine. Det betyr at det hele tiden foregår en kamp på arbeidsplassene mellom borgerskapets interesser på den ene sida og arbeiderklassens på den andre - klassekamp.

Kampen gir seg uttrykk i arbeidernes bevissthet om behovet for og nødvendigheten av å stå solidarisk sammen som klasse mot monopolkapitalistene for å forsvare sine interesser. Dannelsen av fagforeninger og fagforbund er et organisert uttrykk for denne klassebevisstheten. Denne organiseringa springer ut av arbeidernes erfaringer i produksjonen - i motsetning til en kommunistisk bevissthet og organisering som arbeiderklassen må tilegne seg "fra et område utenfor den økonomiske kamp, utenfor den sfære som består av arbeidernes forhold til arbeidsgiverne. Det området denne kunnskapen alene kan hentes fra, er alle klassers og lags forhold til staten og regjeringen, det gjensidige forhold mellom alle klasser". (Lenin: "Hva må gjøres", s. 85). Dvs. den kommunistiske teorien som er en vitenskapelig oppsummering av disse forholda.

I et klassesamfunn gjennomsyrrer klassekampen hele samfunnet. Ingen står over klassene. "I klassesamfunnet lever alle som et medlem av en spesiell klasse og enhver tenkemåte

har uten unntakelse et klassestempel." (Mao, "Om praksis", s. 49 i "Skrifter i utvalg"). "...Ja, i samfunn som er sonderrevet av klassemotsetninger kan det overhodet aldri forekomme noen ideologi utenfor klassene eller over klassene. Derfor betyr enhver svekkelse av den sosialistiske ideologi, ethvert frafall fra den også en styrkelse av den borgerlige ideologi." (Lenin, "Hva må gjøres", s. 47). Klassekampen foregår altså på alle områder: økonomisk, politisk, kulturelt, ideologisk osv.

Et proletært klassestandpunkt er å stille seg på arbeiderklassens side i denne kampen både i teori og praksis. Det proletære klassestandpunktet fins imidlertid på flere nivåer.

Forskjellige situasjoner krever forskjellig grad av solidaritet, oppofrelse mot og forståelse. Det krevde bedre utvikla klassestandpunkt å slutte seg til den internasjonale brigaden i den spanske borgerkrigen enn det vanligvis gjør å stå sammen med arbeidskameratene i en lønnskamp.

HVA BETYR DET Å TA ET PROLETÆRT KLASSESTANDPUNKT?

Som vi har vist i det forrige avsnittet betyr det å ta et proletært klassestandpunkt for en arbeider å ta sin egen klasses standpunkt.

Kommunistene slår fast at "hovedmotsigelsen i Norge i dag går mellom monopolkapitalen og dens stat, med storborgerskapet som sin faste allierte på den ene sida, og arbeiderklassen i nært forbund med bønder og fiskere og en rekke allierte på den andre sida" (AKP's Partibok, s. 20).

Utviklinga tvinger med lovmessighet monopolkapitalen til å skjerpe utbyttinga og undertrykkinga av arbeiderklassen og det arbeidende folket. Arb-

eiderklassens allierte blir stadig tvunget ut i kamp mot staten og monopolkapitalen. "Småborgerskapets kamp i dag mot avfolking, nedlegging og monopolisering er nødvendig og framskrittssvnnlig. Det er imperialismen og monopolkapitalen som raserer ressurser og produktivkrefter. Derfor er det av stor betydning at de småborgerlige laga vinnes som allierte med arbeiderklassen både i den daglige kampen nå og i kampen for sosialismen." (Partiboka, s. 117). Det er i praksis småborgerskapet, de intellektuelle, osv. lærer hvem som er fiende og hvem som er sann venn, hvem de må alliere seg med og hvem de må kjempe imot.

Målet for det kommunistiske partiet som er arbeiderklassens organiserte fortropp, i forhold til disse laga, er å trekke dem inn i den revolusjonære bevegelsen, få dem til å forstå at bare arbeiderklassen kan sikre et bedre samfunn også for dem, få dem til å stille seg bevisst på arbeiderklassens side og stille seg under arbeiderklassens ledelse.

Dette betyr for folk fra småborgerskapet og "mellomlaga" å ta arbeiderklassens standpunkt.

Det er her viktig å skille mellom kamper forskjellige klasser og lag fører mot monopolkapitalen for egne krav, og det å ha tatt et proletært klassestandpunkt. Disse kampene styrker objektivt arbeiderklassens kamp for sosialismen, fordi kampene retter seg mot den felles hovedfienden og svekker denne, samtidig som den styrker enheten i folkets rekker. Et proletært klassestandpunkt krever imidlertid at en har tatt standpunkt for arbeiderklassen og ikke bare i mot monopolkapitalen. Å ta et proletært klassestandpunkt betyr å erkjenne at arbeiderklassen er den ledende klassen i kampen for sosialismen og å stille seg under arbeiderklassens ledelse.

Det vil alltid være en subjektiv avgjørelse, en vilje til å tjene folket,

men det betyr ikke at avgjørelsen tas på noe "fritt" grunnlag. Det vil i hovedsak være dem som har objektiv interesse av revolusjon og sosialismen som tar arbeiderklassens standpunkt. Det proletære klassestandpunktet tilegnes og utvikles gjennom sosial praksis: kampen for produksjonen, politisk praksis og vitenskapelige eksperiment og vil konsolideres gjennom oppsummeringa av kampene og skoling i den kommunistiske teorien.

En persons klassestandpunkt kan ikke vurderes ut fra hva vedkommende sier om seg sjøl. Det er praksis som er prøvesteinen - det er i praksis standpunktene skal vise hva de duger til. Mange røde frakker er blitt skrelt av diverse "kommunister" og "sosialister" i denne prøven.

Mao sier: "Sannheten av enhver kunnskap eller teori blir ikke bestemt av personlige følelser, men av objektive resultater i sosial praksis. Bare sosial praksis kan være kriteriet på sannhet" (Mao, "Om praksis").

Å ta et proletært klassestandpunkt for en revolusjonær betyr også å slåss mot borgerlig ideologi hos seg sjøl og å utvikle den proletære tenkninga. En revolusjonær må bekjempe selvishet, karrierisme, individualisme, det å stille seg sjøl først fordi det svekker den revolusjonære kampen og er en borgerskapets kile inn i den revolusjonære bevegelsen. Samtidig må vi utvikle proletær klassedisciplin, fryktløshet overfor fienden, hengivenhet for revolusjonen - det å sette klassens interesser over snevre egeninteresser, for å bli i stand til å slå et godt organisert borgerskap med flere hundreårs erfaring i å herske.

KLASSESTANDPUNKTET KAN ENDRE SEG

Klassestandpunktet er ikke noe en er født med. Det er bare gjennom praksis at en erfarer hva et klassestandpunkt er, og denne erfaringa må en tilkjempe seg.

Det proletære klassestandpunktet er

heller ikke noe en har en gang for alle eller noe som står stille. Det kan enten utvikle seg, bli dypere og sterkere, dvs. gå framover, eller det kan smuldre opp, bli utvanna og degenerere, dvs. gå tilbake. Dette er til enhver tid avhengig av og et resultat av hvilken side en i praksis stiller seg på i klassekampen.

At et klassestandpunkt kan degenerere fins det mange eksempler på. DNA's, NKP's og LO's historie er full av eksempler på folk som har begynt som arbeiderledere og utvikla seg til borgerskapets representanter i arbeiderklassen.

Det fins også eksempel på at partier skifter klassestandpunkt. Det skjedde på SUKP's 20.kongress i 1956 da revisjonistene tok makta i kommunistpartiet i Sovjet, det skjedde med Arbeiderpartiet tidlig i 20-åra og med NKP etter 2. verdenskrig, osv.

OPPORTUNISTENES SYN PÅ KLASSESTANDPUNKTET

Det er i hovedsak Hans Ebbing i KAG/SV som har kritisert kommunistenes syn på klassestandpunktet. KUL har bare hengt seg på denne "analysa". KUL sier: "Å innta et riktig klassestandpunkt har aldri vært oppfattet (av AKP - vår anm.) som å tilegne seg teorien om nødvendigheten av den sosialistiske revolusjonen i sin fulle bredde og dybde, men å erklære en subjektiv og moralsk rettet vilje til å "tjene folket". (Fra KUL-stensilen "Mot revisjonismen og den småborgerlige sosialisme"). KUL slår her kategorisk fast at klassestandpunkt, det har bare den som kjenner den kommunistiske teorien til bunns. KUL gjør ikke bare det, de slår også fast at teoretisk skolering er tilstrekkelig for å ha et proletært klassestandpunkt. De nevner overhodet ikke noe krav om praksis. Dermed har de forlatt materialismen og stilt seg på idealismens side også i dette spørsmålet. Skal en følge logikken videre så sier

de: (1) Enhver sosialistisk intellektuell vil alltid ha et bedre klassestandpunkt enn en nesten hvilken som helst arbeider. (2) Analfabeter kan umulig tilegne seg et riktig klassestandpunkt. (3) En sosialistisk intellektuell har ingen ting å lære av en arbeider når det gjelder klassestandpunkt.

Dette er sprøyt. Det er lett å påvise i praksis at "teorien" ikke holder vann. Flertallet av folket både i Kina og Albania var analfabeter da de store revolusjonene ble utkjempa. Den russiske revolusjonen viste ganske klart hvordan deler av de intellektuelle i partiet vakla foran den avgjørende styrkeprøven, og hvordan arbeiderne, soldatene og fattigbøndene forlangte revolusjon.

Maos oppsummerer: "Hva kan tjene som kriterium på at et ungt menneske er en revolusjonær? Hvilken målestokk skal en bruke når det gjelder et slikt ungt menneske? Det finnes bare et kriterium, nemlig om han er villig til å smelte sammen med arbeidernes og bøndenes brede masser og om han gjør det i praksis. Hvis han er villig til å gjøre det og faktisk gjør det, da er han en revolusjonær. Hvis han i dag vil slutte lag med arbeider- og bondemassene, så er han i dag en revolusjonær. Men hvis han i morgen ikke vil gjøre dette, eller går inn for å undertrykke det jevne folk, da er han allerede blitt en reaksjonær eller en kontrarevolusjonær." (Sitatboka, s. 401-402).

TJEN FOLKET

"Vår kongress her må oppfordre hele partiet til å være årvåkent og sørge for at ingen kamerat, uansett hvilket ledd i arbeidet han deltar i, løsriver seg fra massene. Enhver partikamerat må oppdras til kjærlighet til folket og til å lytte oppmerksomt til folkemassenes stemme. Enhver partikamerat - hvor han enn befinner seg - må lære seg til å knytte forbindelse med massene." (Sitatboka, s. 171-172).

Kjærlighet til folket er ikke sentimentale følelser som venstristene hevder. Kjærligheten til folket er den drivkrafta som får klassekjempere til å arbeide jevnt og trutt, år etter år for revolusjon og sosialisme i trygg forvissning om at massene er drivkrafta i historia. Kjærligheten til folket springer ut av erkjennelsen av at arbeiderklassen sammen med de arbeidende massene er uovervinnelige og i forvissning om at seieren når vi bare gjennom utrettelig arbeid i folkets tjeneste. Det er "massene som er de virkelige heltene, selv er vi ofte barnslige og uvitende. Begriper en ikke det, kan en ikke gjøre regning med å tilegne seg minimale kunnskaper engang." (Mao, fra Sitatboka - kap. om masselinja, s. 130 i den gamle utg.)

Mao har sammenfatta denne erkjennelsen i prinsippet om masselinja: "Å sammenfatte massenes meninger, gå ut til massene med dem, for på denne måten å utarbeide riktige ideer for ledelse - det er den grunnleggende metoden for ledelse. . . Deretter blir det på nytt å sammenfatte massenes meninger om igjen og gå ut til massene med dem, slik at massene holder fast ved dem og slik videre, om og om igjen i en endeløs spiral. Ideene blir på dette viset riktigere, mer livsnære og fullverdiger for hver gang. Slik er den marxistiske erkjennelsesteori." (fra Sitatboka, s. 142-143 i den gamle utg.)

Mao understreker at kommunistene må lære av massene for å kunne lede massene. KUL hevder at massene må lære et riktig klassestandpunkt av "kommunistene" og at "kommunistene" intet har å lære av massene. KUL avviser med andre ord noe av grunnlaget i marxistisk erkjennelsesteori.

SV mangler en teori om klassestandpunktet. Det viser seg bl.a. i at kadervurderinger, kritikk og annen kamp mot borgerlige ideer og arbeidsstil ikke finnes i SV. Bare i kampen mot kommunistene har de noe å si

om klassestandpunkt, men da bare som oppkok av KAG-ideer.

OPPSUMMERING

På forrige møte diskuterte vi kommunistenes klasseanalyse. Vi tok stilling til hvilke klasser og lag som har objektiv interesse av å stå sammen med arbeiderklassen i kampen for sosialismen, og hvilke som har objektive interesser av å stå sammen med monopolborgerskapet for å bevare den kapitalistiske utbyttinga.

I denne inneinga har vi vist at de fleste arbeidere tar arbeiderklassens standpunkt på grunnlag av sin praksis i produksjonen. På samme vis tar de fleste borgere standpunkt for sin klasse. Klassestandpunktet er altså noe subjektivt, som manifesterer seg i praksis og som de fleste tar i samsvar med sine objektive klasseinteresser. Fabrikanten Engels er imidlertid et godt eksempel på at borgere kan ta arbeiderklassens standpunkt, sjøl om det hører til unntagelsene. Samtidig er det velkjent at borgerskapet, med god hjelp av sosialdemokratiet, til tider har framgang i kampen for å underminere arbeidernes klassefølelse - deres klassestandpunkt.

Det fins ingen tredje vei mellom kapitalisme og sosialisme, og det fins ingen teori og praksis som ikke tjener enten borgerskapet eller arbeiderklassen. For folk fra småborgerskapet og mellomaga blir det derfor spesielt viktig å velge side i klassekampen. For småborgeren, lektoren og studenten betyr det å ta arbeiderklassens standpunkt å innse arbeiderklassens ledende rolle i dagskampen og i kampen for den sosialistiske revolusjonen - og i praksis ta konsekvensen av dette. En student kan utvikle et prletært klassestandpunkt gjennom kontinuerlig praksis i arbeiderklassens og det arbeidende folkets tjeneste og gjennom skoling som gir større innsikt. De fleste av oss vil rekruttere stillinger hvor vi kan

fortsette å stå på arbeiderklassens side, men en del vil komme i sosiale posisjoner hvor dette kan bli ytterst vanskelig - og hvor en lett ender som de fleste Mot-dag-istene: som borger-skapets støttespillere.

Spørsmål:

1. Marx har sagt: "Filosofer til nå har fortolket verden, det det gjelder er å forandre den". Diskuter hvordan gruppas medlemmer kan kombinere politiske studier med politisk praksis.

2. KUL hevder at teoretisk skoloring er tilstrekkelig for å ta et proletært klasse-standpunkt. SV mangler en teori om klassestandpunktet og viser dette i praksis bl. a. ved en manglende kamp mot borgerlig ideologi i partiet. Diskuter klasseinnholdet i disse teoriene og denne praksisen ut fra følgende sitat av Mao: "Enhver tenkemåte har uten unntakelse et klassestempel".

3. Mao har sagt: "Hva kan tjene som kriterium på at et ungt menneske er en revolusjonær? Hvilken målestokk skal en bruke når det gjelder et slikt ungt menneske? Det finnes bare et kriterium, nemlig om han er villig til å smelte sammen med arbeidernes og bøndernes brede masser og om han gjør det i praksis. Hvis han er villig til å gjøre det og faktisk gjør det, da er han en revolusjonær. Hvis han i dag vil slutte lag med arbeider- og bonde-massene, så er han i dag en revolusjonær. Men hvis han i morgen ikke vil gjøre

dette, eller går inn for å undertrykke det jevne folk, da er han allerede blitt en reaksjonær eller en kontra-revolusjonær".

Hva betyr det i praksis for oss som studenter å stille oss på arbeiderklassens side i klassekampen?

Litteratur:

Mao: "De tre mest leste", dvs.

Den dumme gamle mannen som flyttet fjellene (s. 234-236). Tjen folket (s. 227-228) og Til Norman Bethunes minne (s. 131-132).

Mao: Om praksis (s. 48-63).

Tillegglitteratur:

Mao: Forbedre våre studier (s. 145-153). (Alle sidehenvisningene er til Mao: Skrifter i utvalg, Oktober forlag. Artiklene fins dessuten som enkelthefter.)

3.-4. møte:

Staten, revolusjonen og proletariatets diktatur.

Staten, revolusjonen og proletariatets diktatur.

Hvert av disse spørsmåla er svært viktige (og omfattende) og det er en nøye sammenheng mellom dem. Vi foreslår derfor at dere leser denne innleiinga og NB! den foreslåtte litteraturen under ett, men setter to møter til å diskutere spørsmåla etter innleiinga.

Kommunistenes teori om staten, revolusjonen og proletariatets diktatur er bygd på vitenskapelige oppsummeringer av historia og av arbeiderklassens kamperfaringer. I dag er arbeiderklassens og folkets kamp i framgang. En riktig kunnskap og teori om disse spørsmåla er nødvendig for å ha en riktig strategi for sosialismen, og det betyr igjen folkets frigjøring eller folkets undertrykking. (Eks. Chile)

Hva er staten?

Vi snakker ofte om staten som bare en ting. I virkeligheten består staten av flere deler eller institusjoner. I Norge er trulig statens viktigste deler: Regjeringa, administrasjonsapparatet, Stortinget, politi, militær og rettsvesen, med de siste som de mest avgjørende.

Statens allmenne, historiske karakter har Lenin uttrykt slik: "Staten er en maskin til å opprettholde en klasses herredømme over en annen". (Staten og revolusjonen, s. 24). Staten har klassekarakter, og kjerna i den er voldsapparatet. Staten kan ikke eksistere uavhengig av klassene.

Men er det slik at staten alltid har klassekarakter, eller er det bare tilfelle for despotiske føydal- eller fascistregimer? Vi siterer Lenin igjen:

"Likegyldig hvilke former en republikk, om den er aldri så demokratisk, dekker seg bak, hvis den er en borgerlig republikk... så er denne staten en maskin for noen menneskers undertrykkelse av andre. (Staten og revolusjonen, s. 35). Dette gjelder også i Norge - en kapitalistisk stat av borgerlig - demokratisk type. Her kan folket stemme, men det er monopolkapitalen som bestemmer politikken.

Marxismen-leninismen skiller mellom to hovedformer for borgerskapets herredømme, den borgerlig-demokratiske og den fascistiske, åpent terroristiske formen. Både det borgerlige demokratiet og fascismen uttrykker borgerskapets klasseinteresser. Fascismen er makta til den mest reaksjonære, sjåvinistiske delen av finanskapitalen (og ikke ei makt som står over klassene eller f. eks. småborgerskapets makt over storkapitalen). Fascismen er åpent, terroristisk diktatur over folket og ofte tøylesløs sjåvinisme og erobningskrig utad. Mer om dette kan dere lese i Dimitrov: "Enhetsfrontens og folkefrontens problemer."

Av disse to for men e for borgerskapets herredømme foretrekker vi det borgerlige demokratiet. Fascismen vil undertrykke alle demokratiske retter arbeiderklassen og folket har tilkjempet seg, slik som en viss tale- og trykkefrihet, organisasjonsrett, og en viss streikerett. Kommunistene vil gå i spissen for å forsvare de demokratiske rettene mot fascistiske overgrep. Marxist-leninister vil bekjempe alle trotskistiske ideer om at borgerlig demokrati og fascisme kommer ut på ett for det arbeidende folket, eller at det borgerlig-demokratiske diktaturet med "nødvendighet" utvikler seg til et fascistisk diktatur. Slike tanker åpner

for defaitisme og til og med samarbeid med fascismen.

Veien til Sosialismen

"Sosialiseringslinja"

En rekke partier og grupper i Norge i dag sier de har sosialisme som mål. Formannen i DNA, Reiulf Steen, kaller seg marxist. DNA's "strategi for sosialismen" er en gradvis overgang gjennom reformer. En viktig del av disse reformene består i større statlig "kontroll" med finanskapitalen ("deprivatisering" av bankene). DNA har gått i spissen for direkte statlig produksjon (Eks. Statoil, Jernverket). Staten samarbeider med privat monopolkapital, f. eks. i Norsk Hydro og Saga-gruppa. Ved siden av dette driver staten en rekke lønnsomme, men viktige tiltak, f. eks. post og telegraf, jernbaner, veier og flyplasser. DNA, som regel med varm støtte av SV, hevder at dette er viktige skritt i retning av sosialismen.

Dette er å se helt bort fra statens klassekarakter. Arbeiderklassen får ikke mer makt fordi om staten tar over produksjonen - så lenge denne staten er et redskap for monopolkapitalen. Det er heller ikke slik at arbeiderne ved f. eks. Jernverket er mindre utbytta eller har mer makt fordi om denne bedriften er statlig og har "arbeiderrepresentanten" Aspengren som styreformann. Snarere kan en si at de statlige bedriftene driver bobbelt utbytting av arbeidsfolk fordi de i mange tilfeller må subsidiéres med skattepenger. I andre europeiske land, f. eks. Italia og Frankrike, driver staten stortilt kapitalistisk produksjon, store deler av bankvesenet er statlig, men det blir ikke mer sosialisme i disse landa av den grunn.

Vi mener altså at når staten griper inn i og til og med tar del i kapitalistisk produksjon, så er dette helf i tråd med monopolkapitalens behov. Som Engels sier (i "Sosialismens utvikling fra utopi til vitenskap, s. 49): "I alle tilfelle... må til slutt det kapitalistiske samfunnets offisielle representant,

staten, overta ledelsen av produksjonen" Videre: "Jo flere produktivkrefter den overtar som eiendom, desto mer blir den en virkelig felleskapitalist, desto flere statsborgere utsuger den."

"Bedriftsdemokrati" er en annen av AP's "sosialistiske" kjepphester. Dette går i korthet ut på at arbeiderne skal få representasjon og "medinnflytelse" i bedriftsforsamlingene. I realiteten er dette lokale classesamarbeidsorganer som fører til sterkere korporativisering av næringslivet (allianse mellom stat, arbeidskjøpere og fagbevegelse). Arbeiderrepresentantene blir ofte gisler for arbeidskjøperne. Vår stilling til vedriftsforsamlingene må være å avsløre for arbeidsfolk hvilke interesser de tjener, og om vi blir valgt inn, bruke de til å skaffe fram opplysninger som kan tjene arbeiderklassens kamp. (Eks., oppsigelser, rasjonalisering, nedlegging av bedrifta).

Partiene i SV har ikke hatt noe enhetlig syn på overgang til sosialismen. Dels har de på linje med DNA argumentert for statsdrift og arbeiderrepresentasjon i bedriftene som viktige skritt i retning sosialismen. Dels har en snakket om strukturreformer (SF) og antimonopolistisk tofasestrategi (NKP) som stadig skal innsnevne monopolkapitalens herredømme. På et visst tidspunkt vil så "de demokratiske kreftene" bli de sterkeste, og en kan gjøre et kvalitativt brudd med kapitalismen. Dette "bruddet" får av og til betegnelsen revolusjon. Kjerna i disse teoriene, uansett hva de kalles, er likevel klokkefortroa på den fredelige overgangen til sosialismen.

I SF's prinsipperklæring kan vi lese: "SF vil arbeida for å sikre en fredelig overgang til sosialismen... I et studiehefte, "Veien til sosialismen", fra samme parti, leser vi på s. 3: "Å forkynne nødvendigheten av væpnet revolusjon i dagens Norge kan bare skade sosialismens muligheter". På neste side i heftet innrømmes det ganske riktig at ingen sosialistisk revolusjon er blitt gjennomført uten bruk av vold eller makt. "Men ingen av disse revolusjoner

er blitt gjennomført i land som samsvarte med teorien, og ingen av dem er gjennomført i land med en rimelig likhet med Norge. "Underforstått: Arbeiderklassens internasjonale erfaringer bryr vi oss ikke om. SF's borgerlige forhold til arbeiderklassens bruk av vold mot sine undertrykkere kommer særlig grotesk til uttrykk på s. 26 i heftet: "En fredelig overgang er mulig, særlig i et land som Norge, selv om faren for at borgerskapet eller utenlandsk imperialismen griper til vold er tilstede også her. I så fall må folket forsvare seg og det sosialistiske samfunnssystem med motvold. Men sosialister må ikke forkynde voldens nødvendighet."

Det viktigste punktet i NKP's strategi for sosialismen er opprettelse av en "demokratisk folkeregjering" basert på flertall i Stortinget. Dette skal så åpne for en "revolusjonær demokratiseringsprosess" (til sosialismen). (Hvor går SV? s. 52-54).

Det er ingenting i denne strategien som kan hindre at Norge blir et nytt Chile dersom f. eks. SV danner en regjering av denne typen. Ei kapitalistklasse som ser eksistensen sin trua vil ikke ta det minste hensyn til at ei slik regjering har Stortingsflertallet bak seg. Dette til tross for at NKP's program uttaler: "En fredelig overgang til sosialismen er forøvrig i samsvar med de tradisjonelle kampformene i norsk folkebevegelse og arbeiderbevegelse." Vel er det sant at det ikke har vært blodige sammenstøt i stor målestokk i nyere norsk historie. Men det er flust av eksempler på at statens voldsapparat er blitt satt inn mot arbeiderklassa. Eks. Menstadslaget, konflikten ved Julussavassdraget i Østerdalen i 1927, og sagbruksarbeiderstreiken i Drammen i 1881, da en person ble skutt og drept og flere såra. (Les også f. eks. Rød Ungdoms hefte "Revolusjonær militærpolitikk".) Vi kan trekke fram Norgas-streiken i 1970 da politi ble satt inn mot de streikende. Wintex-øvelsen og Trædalsaka har gitt klare bevis for hvordan statens volds-

apparat systematisk blir forberedt på å settes inn mot arbeiderklassa og alle progressive krefter. De såkalte Unntakslovene fra 1950 gir myndighetene utstrakt fullmakt til å oppheve de borgerlig-demokratiske rettene, forby lønnskamper, internere folk på ubestemt tid, osv. Loven er holdt i generelle vendinger, men under debatten før den ble vedtatt kom det klart fram hvem den er retta mot. "Vårt Land" skreiv at lovforslaget er en "advarsel mot kommunister og andre svake sjeler som innlater seg på denslags." Dette betydde at lovforslaget retta seg mot en stor gruppe. Som en stortingsmann fra DNA sa: "De er tilsynelatende bare rettet mot kommunistene, men vil uvegerlig komme til å ramme enhver motstand mot rustningsinflasjonens økonomiske følger for den arbeidende befolkning." (Det bør nevnes at det var regjeringa Gerhardsen som la fram lovforslaget).

Væpna revolusjon

Opp mot revisjonistenes og reformistenes feilaktige analyser om "fredelig overgang" skal vi sitere Marx/Engels fra Det kommunistiske manifest: "I det vi har skissert de mest allmenne fasene i proletariatets utvikling, har vi fulgt den mer eller mindre skjulte borgerkrig innafor det bestående samfunn fram til det punkt hvor den bryter ut i åpen revolusjon og proletariatet grunnlegger sitt herredømme ved å styrte borgerskapet med vold." Under Pariskommunen skreiv Marx (Staten og rev., s. 74): "... jeg sier at den franske revolusjonens neste forsøk blir: ikke lenger som hittil, å overføre det byråkrat-militære maskineri fra en hånd til en annen, men å bryte det i stykker, og dette er forutsetningen for enhver virkelig folke-revolusjon på kontinentet." Som vi ser var Marx minst 100 år forut for visse "sosialister" og "kommunister" som beskriver revolusjonen som en "demokratisering" av storborgerskapets stat og voldsapparat.

Vi kommunister mener at væpning

av arbeiderklasse og dens allierte er en forutsetning for at sosialismen kan seire. Sjølsagt håper også vi at revolusjonen skal bli ublodig, at den skal foregå uten militær kamp, osv. Den eneste sjansen for at det skal skje er imidlertid ei sterk, væpna arbeiderklasse. Alt prat om en fredelig overgang og at det bare i unntakstilfelle er nødvendig med vold, er farlig. Hvorfor? Fordi arbeidsfolk vil stå uforberede og forsvarsløse i det øyeblikk den åpne, svarte reaksjon trer fram.

Det har aldri hendt at noen herskende klasse frivillig har gitt fra seg makta. Fra moderne historie har vi nok av eksempler på at borgerskapet griper til åpen fascisme og i siste instans støtter seg på det militære voldsapparatet når det føler seg trua av arbeiderklassa.

Vi vil ikke overgi folket i Norge til den samme skjebne som har ramma titusenvis av chilenske kamerater i den siste tida, og det er vår plikt å avsløre og bekjempe myten om "den fredelige overgangen til sosialismen." Mer enn det, vi vil arbeide for at arbeiderklassa og folket med våpen i hånd kaster undertrykkerne av ryggen sin, slik de indokinesiske folka har gjort.

Proletariatet må derfor være forberedt på å gjennomføre sin maktover-takelse med våpen i hånd, fordi, som Mao Tsetung har sagt: "Den politiske makt vokser rett ut av geværløpet."

Proletariatets Diktatur - Klassekampen fortsetter under sosialismen

Hva bør arbeiderklassen og dens allierte gjøre når de har styrta borgerskapet og knust dets voldsapparat. Skal de legge ned våpna og erklære staten for avskaffa? Sjølsagt ikke, for sjøl om borgerskapet er militært beseira og etterhvert blir fratatt makta over produksjonsmidlene, vil de hele tida streve etter å gjenvinne sin status som herskende klasse.

Lenin har pekt på at klassekampen på mange måter skjerpes under sosialismen. Proletariatets diktatur er en vedvarende kamp på alle områder - blodig og ublodig, voldsom og fredelig, militær og økonomisk, politisk, ideologisk og kulturelt - mot kreftene og tradisjonene fra det gamle samfunnet. De kreftene som er styrta vil ta kontakt med sine allierte i utlandet, organisere kontrarevolusjonære tiltak. De vil hele tida forsøke å spre sin reasjonære ideologi, samtidig som vi vet at det under sosialismen kan utvikle seg nye borgerlige element som vil forsøke å ta makta (jfr. Krustsjøv).

I et sosialistisk samfunn finnes det rester av eldre produksjonsformer, f. eks. en viss privat eiendomsrett til produksjonsmidlene (som mindre jordstykker til privat produksjon). Slik produksjon er god grobunn for kapitalisme og borgerlig tenkning. Det har også vist seg at borgerlige elementer har oppstått i de kommunistiske partia. Disse folka har kommet seg fram under dekke av marxismen-leninismen (som Lin Piao). For å unngå at slike folk kommer til makta, er det nødvendig å mobilisere massene til ideologisk kamp (eks. kulturrevolusjonen i Kina) under sosialismen.

Klassekampen vil derfor måtte fortsette i svært lang tid etter at proletariatet har tatt makta. Marx: "Mellom det kapitalistiske og det kommunistiske samfunn ligger perioden med det førstes revolusjonære omdannelse til det andre. Til det svarer også en politisk overgangsperiode, hvis stat ikke kan være annet enn proletariatets revolusjonære diktatur." (Kritikk av Gothaprogrammet).

Proletariatets stat er altså et klasseherredømme, akkurat som borgerskapets stat er det. Det er et herredømme som opprettholdes ved at proletariatet undertrykker borgerskapet.

Gamle og nye revisjonister har prøvd å dekke over sitt svik mot arbeiderklassen ved å "bortforklare" eller "glemme" proletariatets vdelige revolusjon og proletariatets diktatur. Der-

ved har de gått bort fra selve kjernen i marxismen. Marx skreiv i 1852: "Hva meg angår, så er det ikke min fortjeneste å ha oppdaget klassenes eksistens i det moderne samfunn, og heller ikke kampen mellom dem. Borgerlige historikere hadde lenge før meg skildret den historiske utvikling av denne klassekampen, og borgerlige økonomer klassenes økonomiske anatomi. Det nye jeg gjorde, var å bevise,

1. at eksistensen av klasser bare er knyttet til bestemte historiske faser i produksjonens utvikling,
2. at klassekampen nødvendigvis fører til proletariatets diktatur,
3. at dette diktaturet selv bare utgjør overgangen til avskaffelsen av alle klasser og til et klasseløst samfunn. (Staten og rev. s. 69/70).

Lenin sier: "Bare den er marxist som utstrekker anerkjennelsen av klassekampen til anerkjennelsen av proletariatets diktatur. Dette er den dypeste forskjell mellom marxismen og den vanlige små-(såvel som stor-)borgeren." (Staten og rev.) Videre samme sted: "Kjernen i Marx's lære om staten er bare blitt mestret av dem som forstår at en enkelt klasses diktatur er nødvendig ikke bare for et hvert klassesamfunn i sin alminnelighet, ikke bare for proletariatet som har styrtet borgerskapet, men også for hele den historiske periode som skiller kapitalismen fra det "klasseløse samfunn", fra kommunismen." (Alle uthevn. er våre).

Merk at SV's program fra "samlingskongressen" ikke forelå ferdigtrykt da denne innleiinga blei skrevet. Programmet stadfester at SV er grunnleggende reformistisk, sjøl om det er brukt mye "marxistisk" fenniss for å demme opp for kritikk fra venstre.

Spørsmål:

3. møte.

1. Er det riktig at staten er et redskap for monopolkapitalen, eller kan den stå "over" og handle uavhengig av alle klasser i samfunnet, eller representere alle klassenes interesser (jfr. "Staten det er oss").

Dersom det er slik at staten er et redskap for herskerklassen, hvordan kan vi da forklare at den gjennomfører visse sosiale tiltak, som bygging av sjukehus, aldershjem, skoler, sjukestrygd, førtidspensjonering, etc., ?

2. Er overgang til statsdrift ("sosialisering", "dprivatisering") en brukbar strategi for sosialismen, slik Sv og AP hevder? Prøv å trekke inn konkrete eksempler fra Norge og andre land. Hvordan bør vi vurdere spørsmålet om statsovertakelse/ statsdrift av bedrifter, naturressurser, banker, o.l. ?

3. Diskuter om statens klassekarakter betyr at vi må være forberedt på væpna revolusjon. Trekk inn historiske erfaringer, f. eks. fra Vietnam, Kambodja og Chile. Er det grunnleggende forskjeller mellom Norge og Chile? Er spørsmålet om revolusjon viktig nå? (Jfr. SF: "Framtida vil vise...").

4. møte.

1. Kan det finnes sosialisme uten proletariatets diktatur - kan folket styre politikken uten å undertrykke kapitalistene? Var prol. diktatur nød-

vendig f. eks. i Russland etter Oktober-revolusjonen?

2. Revisjonistene nekter for at det eksisterer klassekamp under sosialismen, og hevder ofte at den viktigste motsigelsen i samfunnet går mellom gammel og ny produksjonsmåte, teknologi, o.l. Krustsjov lanserte teorien om "hele folkets parti" og "hele folkets stat", og at proletariatets diktatur var forelda. Diskuter hvorfor revisjonistene tar feil, både ut fra historia og marxismens grunnlag. Hva slags klasseinteresser skjuler seg bak slike "teorier"?

Dere kan også event. diskutere hvorfor vi ikke kan "avskaffe" staten etter revolusjonen, slik anarkistene går inn for.

3. Sikkerhetspolitikken er et sentralt spørsmål for alle revolusjonære. Vi må stadig huske på at staten er en klases organ for undertrykkelse av en annen. Sjøl om diktaturet vi lever under har en borgerlig-demokratisk form, trenger ingen tvil på at voldsapparatet, militæret og politi, aktivt forbereder seg til "dårligere" tider for monopolkapitalen. Det er nok av eksempler på at det drives storstilt overvåking av progressive i Norge i dag. I Morgenbladet 10/3-73 uttaler en veteran i sikkerhetstjenesten i et intervju: "Er det virkelig noen som er i tvil om at politiske ekstremister blir overvåket i Norge?"

Det har ofte vist seg at dårlig sikkerhetspolitikk har fått katastrofale følger i det øyeblikk reasjonen setter inn.

Diskuter litt hvordan overvåking konkret foregår, og prøv å formulere noen prinsipper for en revolusjonær sikkerhetspolitikk.

I SV-avisene offentliggjøres stadig navn på sentrale og lokale tillitsmenn og medlemmer. Hva blir resultatet av en slik politikk, og hva slags syn på staten kan ligge til grunn for den?

Litteratur:

V. I. Lenin: Staten. Hefte utgitt på Oktober forlag (utsolgt), og av Marxist-leninistisk forlag, Danmark, finnes i boka "Staten og Revolusjonen", av Lenin, Ny Dag forlag.

Tron Øgrim: Proletariatets demokratiske diktatur. Oktober forlag.

Begge disse artiklene + Det kommunistiske manifest (Marx/Engels) er trykt i Rød Ungdoms grunnsirkel "Våg å kjempe, våg å vinne".

Tillegglitteratur:

Sigurd Allern: "Sipo-heftet." Oktober forlag
Rød Ungdoms studieutvalg: For en revolusjonær militærpolitikk. Oktober forlag.

5. møte:

Det kommunistiske partiet. Den demokratiske sentralismen.

"Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxist-leninistiske revolusjonære teorien og som er av marxist-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de breie folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier". (Mao: "Revolusjonære krefter i verden, foren dere, kjemp mot imperialistisk aggresjon." (nov. 1948). I kampen under kapitalismen, i den sosialistiske revolusjonen og under utviklinga av et sosialistisk Norge, trengs et kommunistisk parti til å lede og koordinere arbeiderklassen og det arbeidende folkets kamp. Et parti som foruten å være en del av arbeiderklassen, er klassens fortropp, dens høyeste form for organisering. Den organisasjonen som evner å ta den politiske ledelsen i det arbeidende folkets øvrige organisasjoner.

Det er det kommunistiske partiets oppgave å ta ledelsen i dagskampen. Spontanisme eller opportunistisk ledelse fører ofte til nederlag. Men samtidig propagerer partiet vegen videre fram mot revolusjon og proletariatets diktatur.

Når det gjelder den sosialistiske revolusjon finnes det ingen eksempler på at den kan lykkes uten et kommunistisk parti i spissen.

Tar vi t. eks. den revolusjonære situasjonen i Europa etter 1. verdenskrig, var det bare den russiske oktoberrevolusjonen som seira. Sjølsagt lå de objektive forholda der spesielt godt til rette, men også i Tyskland, Finland og Ungarn kunne de revolusjonære opprøra ført fram om de hadde vært leda av partier som var av

bolsjevikisk type, såvel politisk som organisatorisk. Chile er et ferskere eksempel.

I Norge er monopolborgerskapet og dets stat godt organisert med svære økonomiske midler, militærvesen, politi, massemedia osv. Spontanisme eller "massepartier", manøvreringstunge og uten evne til illegal kamp, kan ikke lede det arbeidende folket til makta i Norge heller.

Erfaringene fra de sosialistiske statene viser at også utviklinga av sosialismen krever et kommunistisk parti i ledelsen. Politisk, økonomisk, ideologisk, kulturelt og noen ganger militært fortsetter klassekampen, kampen mellom de to linjene - og det er fare for revisjonisme. Kulturrevolusjonen i Kina t. eks. utløste store krefter i massene nettopp ved partiets riktige ledelse. Kinesernes konsekvente bruk av masselinja, kulturrevolusjonen - og en rekke tiltak mot politisk degenerering og byråkratisering, viser at det finnes gode våpen mot at revisjonismen skal erobre statsmakta gjennom posisjoner i Partiet.

Hvilke egenskaper er det så som setter et kommunistisk parti i stand til å ta på seg de store oppgavene som er nevnt?

Det viktigste er sjølsagt at det er væpna med den vitenskapelige sosialismen, slik Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao har sammenfatta arbeiderklassens erfaringer fra mer enn 100 års klassekamp - og at det greier å tillempe de allmenne prinsippene på de konkrete forholda det kjemper under. Men det kommunistiske partiet skiller seg ved sin organisering fra alle borgerlige og småborgerlige partier. Organisasjonsmåten er tilpassa klassekampens behov. Organisasjonsprinsippet er den demokratiske

sentralismen. Fra mange oppportun-ister hevdes det at den demokratiske sentralismen er en finere betegnelse på meningstvang.

I virkeligheten er demokratisk sentralisme arbeiderklassens egen organisasjonsmåte. Kommunistene har gitt prinsippene den mest bevisste utforminga. Ved streikekamper t. eks. rår et utstrakt demokrati kombinert med streng disiplin. Kollektivt diskuteres utviklinga av streiken, de fleste deltar i organiseringa av kampen. Enhet hersker utad, sjøl om det kan være uenighet i foreninga. Overfor streikebrytere tas de hardeste midler i bruk - om ikke overtalelser nytter.

Hvordan kan vi påstå at et kommunistisk parti samtidig er mest demokratisk, og har sterk ledelse og hard disiplin? "I folkets rekker er demokrati i samsvar med sentralisme og frihet med disiplin. Det er de to motsetningene innen en eneste enhet, som er både motstridende og enhetlig, og vi må ikke ensidig legge vekt på det ene og fornekte det andre. I folkets rekker kan vi ikke unnvære frihet, men vi kan heller ikke unnvære disiplin. Vi kan ikke unnvære demokrati, men heller ikke sentralisme. Det er denne enheten mellom demokrati og sentralisme, mellom frihet og disiplin som utgjør vår demokratiske sentralisme". (Mao: "Om den riktige behandlinga av motsigelser i folket" (1957)).

La oss ta demokratiet først: Gjennom politiske studier og politisk praksis settes hvert enkelt medlem istand til bevisst å være med i utviklinga av linja. Ingen kan manipulere bort flertallet fordi de "forvalter all kunnskapen". Alle velges til verv og gis oppgaver etter kadervurderinger hvor politisk styrke og svakhet blir analysert. Det blir vanskelig å trenge seg fram til lederposisjoner ut fra ønsket om å tjene egne interesser. Metoden med kritikk og sjølkritikk brukes flittig. Ingen skal få sitte på et parti-kontor og råtne bort i fred. Enhver skal få vurdert sin innsats i folkets

tjeneste på materialistisk vis. Det er nødvendig å gå framover politisk. Partidiskusjonene blomstrer og er mer grundig enn i noen andre partier.

Men partidemokrati er ikke noe mål i seg sjøl - organiseringa skal effektivt tjene de politiske målsettingene. Et kommunistisk parti skal ha jernhard disiplin, tufta på politisk overbevisning. Denne står i motstrid til - og tjener det arbeidende folkets interesser bedre enn - den blinde kadervdisiplin som er bygd på underdanighet.

For kommunistiske partier gjelder de 4 prinsippene for disiplin som Mao har sammenfatta: "1. Enkeltpersoner må underordne seg organisasjonen. 2. Mindretallet må underordne seg flertallet. 3. Lavere instanser er underordna de høgere. 4. Hele partiet er underordna sentralkomiteen. Den som krenker reglene for partidisiplin, undergraver partiets enhet." ("Kinas kommunistiske partis plass i den nasjonale krigen" (1938)). Disse prinsippene kan sammenfattes i at delen skal underordnes helheten. Ingen særstandpunkter skal prioriteres over Partiets og arbeiderklassens interesser. Også i kommunistiske masseorganisasjoner som NKS forsøkes prinsippene tillempa. Enkeltpersoner skal underordne seg organisasjonen.

Et eksempel: Hvis det i forbindelse med tariffoppgjøret fattes vedtak om å dele ut løpesedler utafor fabrikkportene, kan ikke en kamerat nekte ved å si "nei jeg er trøtt om morran" eller "jeg er uenig i 25%-kravet så jeg vil heller ha en annen oppgave". Det betyr sjølsagt ikke at en skal la være å vurdere personlige motsigelser og problemer.

Mindretallet må underordne seg flertallet. Et eksempel: Et smålag har i samråd med et storlagsstyre bestemt å mobilisere til husokkupasjon. Kvelden før er det et storlagsmøte som går gjennom taktikken for okkupasjonen. Her kommer det fram at et mindretall er mot hele okkupa-

sjonen. Om de da ikke bøyer seg for flertallet og deltar lojalt vil det spre forvirring blant de uorganiserte, og kjører de uenigheten utad vil det bli et godt argument i borgerskapets hets. Et annet eksempel fra historia: I 1917 i Sovjet mente sentralstyremedlemmene Sinovjev og Kamenjev at landet var for tilbakeliggende for sosialismen - og gikk mot den sosialistiske revolusjonen. De var i sin fulle rett til å kjempe for dette feilaktige standpunktet i Partiet, men gikk åpent borgerskapets ærend, ved å propagandere mot oktoberrevolusjonen utad.

Lavere instanser er underordna høgere. Hele partiet er underordna sentralkomiteen. Se i NKS's vedtekter for hva vi mener med høgere og lavere instanser. I klassekampen hender det ofte at sjøl viktige beslutninger må tas raskt. For eksempel: I Camara-aksjonen måtte medlemmer av AKP's sentralkomite raskt ta stilling til hvordan partiet skulle stille seg til aksjonen. Det ville være fullt mulig å reise storm mot den taktikken som ble valgt og forlange nytt vedtak, eventuelt nytt landsmøte for å kaste de ansvarlige. Men ingen grunnorganisasjon kunne på egenhånd begynne å kjøre SV- eller KUL-linje eksternt. Det ville heller ikke være tillatt å lage fraksjon for å propagandere sitt syn på tvers av de vanlige diskusjonskanalene i Partiet.

I klassekampen må det prioriteres skarpt mellom oppgavene. Bagatell-diskusjoner på medlemmøtene t. eks. saboterer demokratiet og handlings- evnen.

I praktiseringa av den demokratiske sentralismen må de kommunistiske organisasjonene kjempe mot byråkratiske avvik og mot ultrademokratisme. Vi må passe oss for ikke å bli som DNA og NKP hvor politikken stort sett utformes på toppen og tres nedover hue på medlemmene. Et aktuelt eksempel på hvordan medlemmene kan frarøves rettighetene sine er måten 1. mai-saka blei behandla på i Oslo SV i 1974. Vi er heller ikke interessert i uforplikt-

ende prateklubber, uten evne til å ta initiativ i klassekampen.

Kamerater! I Norge har vi et kommunistisk parti, AKP(m-l). Det har allerede nå vært ledende på en rekke felter i klassekampen, vi må være med å styrke det som arbeiderklassens organiserte fortropp og som en del av klassen. Styrking av NKS er en bra måte å gjøre dette på.

Spørsmål:

1. Mao har sagt: "skal det bli en revolusjon må det finnes et revolusjonært parti". Diskuter den allmenne lærdommen han sammenfatter her.
2. Hvorfor er demokratisk sentralisme en nødvendig organisasjonsform for en marxistisk kamporganisasjon? Vurder andre former: Byråkratisk sentralisme (DNA og NKP), ultrademokratisme (gamle SF og anarkistene) - og diskuter hva avvik fra organisasjonsprinsippene betyr for kampevnen vår.
3. Diskuter de rettighetene og pliktene den demokratiske sentralismen gir medlemmene i NKS. Er det noe som hindrer deg i å bli medlem i NKS?

Litteratur:

- Stalin: Om Partiet i "Leninismens grunnlag" (fås i dansk utgave).
 Mao: "Partidisiplin" og "Partidemokrati" (s. 110-112 i "Skrifter i utvalg"). En del av de viktigste sitatene står under kap. om "Disiplin" i sitatboka - og egner seg godt til sitatstudier.
 NKS vedtekter. Tilleggslesning: "Arbeiderklassen og kampen for et revolusjonært parti" i AKP-sirkelen, som går på norsk historie.

6. møte:

Enhetsfronten – Dagskampen.

La oss ta utgangspunkt i at vi kommunister er revolusjonære sosialister. Vi har en strategi for sosialisme i Norge som grovt sett går ut på en væpnet arbeiderklasse, alliert med andre revolusjonære klasser, lag og grupper, må knuse den borgerlige staten og opprette sin egen stat. Denne staten vil i Norge måtte bli et proletariats diktatur, (ikke f.eks. et "anti-monopolistisk demokrati" som NKP hevder).

AKP(m-l) og Norges Kommunistiske Studentforbund slår fast at det trengs "tre strategiske våpen" for å sette denne strategien ut i livet. For det første en enhetsfront av alle revolusjonære klasser, lag og grupper. For det andre en folkehær, - et folket er væpnet. For det tredje et marxist-leninistisk parti. De norske kommunistene har i dag nådd sitt første strategiske mål: Danninga av det kommunistiske partiet i Norge. I dag er det først og fremst kampen for enhetsfront av alle revolusjonære klasser, lag og grupper, som den norske kommunistiske bevegelsen stiller på dagsordenen.

ENHETSFRONTENS STRATEGISKE BETYDNING

Vi skal stille spørsmålet om hva som er enhetsfrontens betydning i revolusjonen, men først må vi spørre: Hva er en revolusjon for noe?

En sosialistisk revolusjon betyr at arbeiderklassen i forbund med sine allierte griper den politiske makta i samfunnet.

Dette kan bare skje ved at den særskilte organisasjonen monopolkapitalen organiserer for å holde seg ved makta - staten - blir knust, og er-

stattet med en stat av ny type: proletariats diktatur.

I en revolusjonær situasjon spiller enhetsfronten en avgjørende rolle som det viktigste organiserte uttrykket for den revolusjonære massebevegelsen. Uten enhetsfront vil det revolusjonære partiet lett bli isolert fra massene, arbeiderklassen lett bli isolert fra sine allierte osv. I dette ligger enhetsfrontens betydning som strategisk våpen i revolusjonen.

Lenin peker på at hovedtyngden av massene ikke vil bli revolusjonære før i den revolusjonære situasjonen. Det avgjørende i denne situasjonen er i første omgang at massene er organisert og at de har kamperfaring og en kommunistisk ledelse. Slik organisering og kamperfaring vinnes først og fremst gjennom dagskampen. Også den kommunistiske ledelsen utvikles og prøves best i dagskampen.

ENHETSFRONT I DAG

Hvordan skal vi bære oss ad med å bygge en enhetsfront som kan spille en rolle i en revolusjonær situasjon? Er hovedframgangsmåten blant studentene å opprette "revolusjonære" frontorganisasjoner i dag, - f.eks. Norsk Revolusjonær Studentunion, Revolusjonære kvinners front, Historiestudentenes Forening til Proletariatets Diktatur fremme... osv? Vi trur de fleste innser at denne "metoden" ikke duger.

Kanskje mener noen den rette metoden er først å opprette brede fronter, for deretter å fremme forslag om først "antikapitalistisk", så "sosialistisk", og til slutt "revolusjonær" plattform. -Og så, når 51% av folket er med i slike "revolusjonære" fronter, kan det kommunistiske partiet klemme til og gripe makta... Er det

slik kampen for sosialistisk revolusjon skal føres? Neppe det. Og det er denne artikkelens formål å knekke noen slike misforståelser.

Kampen for massenes umiddelbare og best forståtte interesser, dvs. dag dagskampen, er en hovedoppgave i kampen for enhetsfronten i dag. Erfaring fra kamp for egne interesser er tusen ganger mer verdt enn tusen løpesedler for folks bevissthet. Mao peker på noe helt fundamentalt når han spør:

"Hvor kommer de riktige tanker fra? Faller de ned fra himmelen? Nei. Er de nedlagt i bevisstheten fra fødselen av? Nei. De kommer fra den sosiale praksis og fra den alene..."
-Sitatboka, ny utg. s. 279.

Dette er i siste omgang et spørsmål om materialisme eller idealisme i erkjennelsesteorier - om vi tror folks bevissthet kommer fra deres praksis eller fra himmelen. Riktige og revolusjonære ideer kommer fra riktig og revolusjonær praksis. Borgerlige ideer stammer fra borgerlig praksis. (Intellektualistisk ordgyteri er f.eks. slik praksis).

Men fortsatt finnes det dem som hevder at "den praksis som leder til revolusjonære ideer må baseres på en revolusjonær plattform" (som for all del må være skrevet, opplest og vedtatt). Disse mener at f.eks. økonomiske streikeaksjoner slett ikke kan skape annet enn økonomisk bevissthet, og at en taktikk som legger vekt på slik kamp ikke i seg sjøl tjener revolusjonære formål. For å bøte på dette vil de "hekte på" revolusjonære eller "sosialistiske" paroler på enhver aksjon i dagskampen og slik holde hendene reine... Slike synsmåter er i virkeligheten absolutt feilaktige.

Lenin skriver:

"Ved enhver streik gjør tanker om sosialisme seg sterkt gjeldende blant arbeiderne, tanker om hele arbeiderklassens frigjøring fra kapitalens under-

trykkelse. Det har ofte skjedd at arbeiderne på en bestemt fabrikk eller i en bestemt industrigren eller i en bestemt by, knapt har tenkt over eller ant noe om sosialisme før de fikk erfaringene en storstreik; men etter streiken startet de studieringer og foreninger slik at flere og flere arbeidere ble sosialister.

Enn videre åpner en streik arbeidernes øyne ikke bare for kapitalistenes, men også for regjeringens og lovverkets karakter. Akkurat som fabrikkene forsøker å stå fram som arbeidernes velgjørere, forsøker også regjeringens embetsmenn og deres lakeier å overbevise arbeiderne om at tsaren og hans regjering tar like mye hensyn til arbeiderne som til fabrikkene, slik loven tilsier. Arbeiderne kjenner ikke loven, har ingen kontakt med regjeringsfolk, og særlig ikke dem i høye stillinger, så han tror ofte på alt dette. Men så bryter det ut en streik. Statsadvokaten, fabrikkinspektøren, politiet og ofte militære tropper dukker opp på fabrikkene. Arbeiderne får vite at de har brutt loven: Arbeidsgiverne har lovens velsignelse til å møtes og åpent diskutere måter å skjære ned arbeidernes lønn på, men arbeiderne blir erklært for forbrytere om de kommer til en felles avtale!...

Enhver streik styrker og utvikler arbeidernes forståelse av at regjeringen er deres fiende og at arbeiderklassen må forberede seg på å kjempe mot regjeringen for folkets rett". (Side 13-15 i heftet "Streik", Oktober forlag 1971).

Altså: Vi holder fast på at kampen for massenes nære interesser er et strategisk prinsipp, en absolutt nødvendighet for å fremme revolusjonens og fol-

kets sak. Ideer om at det er "opportunistisk" eller "økonomistisk" å kjempe for folkets nære interesser, er i virkeligheten å stille revolusjonens langsiktige oppgaver i motstrid til folkets daglige interesser, og bunner i en temmelig tvilsom tankegang.

STRATEGI OG TAKTIKK

Vi har pekt på at kampen for enhetsfront er en strategisk oppgave, dvs. at den er av betydning for hele den revolusjonære kampens resultat.

Vi skal gå inn på hvilke konsekvenser dette har for kommunistenes taktikk i dag, men først litt på forholdet mellom strategi og taktikk - to ord som brukes mye på venstresida, og som få kjenner betydningen av.

Stalin har gitt en grei sammenfatning:

"Strategien er å bestemme retningen på hovedangrepet fra proletariatet i den gitte etappe i revolusjonen, er å utarbeide en tilsvarende plan for hvordan en skal stille opp de revolusjonære krefter (hoved og bi-reserver), er kampen for å gjennomføre denne planen under hele forløpet av den gitte etappe i revolusjonen". (Spørsmål i leninismen s. 56).

Om og taktikken:

"Taktikken er å bestemme linjen for hvordan proletariatet skal opptre i de forholdsvise korte perioder med flo eller ebbe i bevegelsen, oppsving eller nedgang i revolusjonen, den er kampen for å gjennomføre den linjen ved å erstatte de gamle kampformer og organisasjonsformer med nye, eller ved å kombinere disse former, osv.

Mens strategien tar sikte på det mål å vinne krigen f.eks. mot tsarismen eller borgerskapet og føre kampen mot tsarismen eller borgerskapet til ende, så stiller taktikken seg mindre

vidtrekkende mål, for den tar ikke sikte på å vinne krigen som helhet, men bare på å gjennomføre med hell enkelte slag, enkelte kamper, enkelte kampanjer, enkelte aksjoner som svarer til den konkrete situasjon i en periode med oppsving eller nedgang i revolusjonen. Taktikken er en del av strategien, og den er underordnet strategien og tjener den". (Samme sted s. 57-58).

I den taktiske situasjonen m.h.t. enhetsfrontpolitikken i dag er kampen for enhet på venstresida i dagskampen en helt sentral oppgave i kampen for enhetsfronten. Men denne oppgaven har ikke bare den sida å skape enhet på de feltene kampen er i gang, men like mye å reise kampen effektivt i dagspolitikken. Å snakke om enhet på venstresida uten å være villig til å drive dagskamp, er bare bløff og sludder.

Dette fordi uten dagskamp er vi egentlig uten taktikk overhodet, og har sjølsagt ingen taktiske oppgaver å forene oss med andre om.

"Venstre"-opportunistene har et karakteristisk kjennetegn: En uvilje til å drive dagskamp som innebærer at de egentlig ikke har noen taktikk. "Venstre"-folkene (KAG, KUL etc.) prater mye om "strategi", men aldri om den delen av strategien som knytter an til den konkrete situasjonen: taktikken. Dermed reduseres de strategiske frasene deres til luftslott som ikke tar hensyn til hvordan langsiktige mål skal settes ut i livet. Det er revolusjonært frasemakeri som driver KUL & Co til å kreve selv den mest beskjedne lille aksjonsenhet drapert i et skrud av "revolusjonære" strategiske paroler.

SV-lederne står i dag ofte for en frontpolitikk som er et slags "vrengebilde" av "venstre"-opportunistenes. SV oppfatter ulike syn på såvel strategi som taktikk, fra venstresosialdemokratisk reformisme til Moskva-revisjonisme og ærlig revolusjonær innstilling. I

likhet med "venstre"-folkene vil SV-lederne helst presse sitt partiprogram inn i plattformen for enhver front og aksjonsenhet. Men samtidig vil de gjerne utelukke alt som strekker seg utover ramma av det reformistiske SV-programmet.

Ta parolegrunnlaget for SVs "Arbeiderfront 74" i Oslo 1. mai: SV-lederne krever at alle tiltredende organisasjoner skal slutte seg til hele parolegrunnlaget (- dvs. at f. eks. Kvinnefronten skal ta stilling til sosialismen-) men samtidig velger de en hovedparole for hele toget som avgrensner fra all revolusjonær sosialisme. Hoved-parola er "For et demokratisk, sjølstyrt og sosialistisk Norge!" En ting er at parola godt kan underskrives av Aspengren og Bratteli, og derfor ikke skiller mellom venner og fiender av sosialismen. Men viktigere er det at det er en parole for den "demokratiske sosialismen"- dvs. mot den revolusjonære sosialismen, mot proletariatets diktatur.

Oppsummeringsvis kan vi slå fast at denne "frontpolitikken" likner på den linja salige Martin Tranmæl fulgte i trettiåra. DNA-lederen Tranmæl avslo alle kommunistenes oppfordringer til enhetsfront under påskudd av at enhetsfronten skulle og kunne rommes innafør DNA aleine.

Når SV i dag inngår aksjonsenhet er det oftest på et politisk grunnlag som skal sikre samarbeid med folk som står på DNA/LO-ledelsens politikk. Vi kommunister vil bekjempe såvel SVs "tranmælittiske" frontpolitikk, som deres stadig mer åpne samarbeid med høgresosialdemokratiet. Men samtidig vil vi fortsette å kjempe for at det politiske grunnlaget som fins for enhet i en rekke saker i dagskampen, gir seg praktiske utslag.

HVORDAN BESTEMME ET RIKTIG FRONTGRUNNLAG?

I samband med 1. mai, arbeidet i

Kvinnefronten o.l. har det mange steder vært debatt om hva som er det riktige grunnlaget for enhetsfront i dag. Hva skal være frontenes og aksjonsenhetenes politiske grunnlag? Skal Kvinnefronten ha "sosialistiske paroler"? Skal stillingstaken til sosialismen være et krav for deltakelse i 1. mai-demonstrasjoner? osv. osv. Denne debatten har for en stor del vært nokså forvirret, og har ofte vært ført utfra nokså stivbeinte og besynderlige "prinsipielle standpunkt". La oss se på noen slike "prinsipper":

1. "Alt frontarbeid må stilles på en sosialistisk plattform!"
2. "Alt frontarbeid må eksplisitt rette seg mot fienden- og derfor ha en 'anti-kapitalistisk' plattform!"
3. "Enhver sosialisme i et frontgrunnlag strir med prinsippet om å forene alle som lar seg forene, og er derfor forkastelig!"

Alle disse "prinsippene" er ubrukelige dogmer som ikke tar hensyn til den objektive situasjonen. De hjelper oss ikke en tomme på vei mot et riktig frontgrunnlag i noen sammenheng.

For det første er et frontgrunnlag et taktisk spørsmål- ikke et strategisk. Når kommunistene deltar i en front, er dette et ledd i en taktikk som tjener deres strategiske mål.

Dette betyr ikke på noen måte at det er nødvendig med likhet mellom strategiens mål og frontgrunnlagets.

For det andre: Kommunistenes linje for frontgrunnlaget må bygge på en anvending av strategien på den konkrete, rådende situasjonen. Og her er det en rekke saker som kommer inn i bildet. For det første kampoppgavens karakter. For det andre massenes subjektive nivå. For det tredje hva som trekker grensa klart mellom venner og fiender. For det fjerde hva som er utviklingstendensen i situasjonen, styrkeforholdet... osv. Kommunistene må her gjøre en allsidig analyse, og ikke stole

på at dogmatiske "prinsipper" skal gi dem ei kokebok.

For det tredje: Endret situasjon krever ofte endring i et frontgrunnlag. Ta utviklinga av grunnlaget til Rød Front i Studentersamfunnet i Oslo. Fra starten i 69 var hovedoppgaven til fronten bestemt av den ekstreme opportunisten til de andre venstregrupperingene i Studentersamfunnet. Disse gruppene sto ikke bare for en reformistisk strategi, men også i de fleste dagskampsaker for en feilaktig linje. I denne situasjonen var det ikke politisk grunnlag for enhet på venstresida i Studentersamfunnet i Oslo, og en sentral oppgave for Rød Front var å trekke et skarpt skille mellom reformisme og revolusjonær sosialisme, mellom kamplinje og sofa-radikalisme av kultur-radikalt mønster. Det var naturlig at Rød Front måtte stå på en revolusjonær plattform.

I perioden med EEC-kampens tilspissing, skjedde det i samband med styrket praksis, en rask radikaliserings av de fleste venstre-grupperingene, særlig SF. Samtidig gjorde den sterke trusselen om EEC-medlemskap det mer nødvendig enn noensinne for alle progressive å stå sammen i kampen. I denne situasjonen var det ikke lenger riktig å sette spørsmålet om reform eller revolusjon som det mest sentrale i DNS. Rød Front tok spørsmålet om revolusjon og sosialismen ut av grunnlaget og gikk inn for bred enhet på venstresida på klassekampens grunn, og for samarbeid på venstresida om ledelsen i DNS.

I dag er situasjonen igjen en annen: SV har etter valget gått til høyre i en rekke dagskampsaker, f. eks. 1. mai. Medgangen til valget har ført til usunne parti-sjåvinistiske tendenser som gjør enhet i handling på venstre-sida vanskeligere å oppnå selv der det hersker enighet. I Studentersamfunnet i Oslo har SV vedtatt å stille eget styre mot Rød Front, på et snevert parti-grunnlag- på SVs reformisme og opportunisten. I denne situasjonen er det riktig av Rød Front igjen å legge vekt

på sosialismen og på hva som kan lede til sosialismen i Norge.

Oppportunistene skjønner ikke at fronttaktikk må legges opp utfra utviklinga i situasjonen, og skriker derfor om "vakling" når sannheten er at omstendighetene er skiftet.

KOMMUNISTENE I FRONTEN

Her skal vi ta for oss noen av kommunistenes oppgaver i fronten, med det mener vi hvordan vi står fram med en kommunistisk politikk innad i en front, og hvordan vi mener fronten bør arbeide, hvilke prinsipper den utadretta virksomheten bør følge. Til sist kommer vi med noen eksempler på opportunistenes brudd med en riktig frontpraksis.

En av våre strategiske oppgaver som kommunister er å spre forståelse i fronten for nødvendigheten av den sosialistiske revolusjonen. Konkret betyr dette å propagandere kommunistene analyse på de saker fronten arbeider med, og å rekruttere til den kommunistiske bevegelsen. Dersom oppslutninga om kommunistenes syn vokser, vil også venstresida i fronten bli sterkere.

Samtidig jobber vi for enhet om ei linje som kan forene alle krefter som lar seg forene mot imperialismen og monopolkapitalen. Men for at enheten skal bli slagkraftig, må det demokratiske livet i fronten blomstre, mening-er strides og alle motsigelser komme åpent fram. Det er på dette viset fronten kan utvikle seg politisk. Sjøl om politisk kamp er absolutt nødvendig, mener vi ikke at den nødvendigvis skal være kompromissløs- vi er for kompromisser i fronten når det tjener arbeiderklassen og folkets interesser, men mot når det tjener klassefienden.

En slagkraftig front er også avhengig av en dyktig politisk ledelse. Vi mener at den beste måten å styrke ledelsen på er å velge inn mange aktivister og at medlemmene i fronten har kontroll med ledelsen. Det betyr at vi går mot partivalg til ledelsen etter noe

slags representasjonsprinsipp og mot at partiene i fronten hestehandler seg til ledelsen over hodet på medlemmene. Vi mener med andre ord at fronten er summen av medlemmene, og går mot den "tverrpolitiske" linja, som i praksis betyr at fronten betraktes som summen av de organisasjonene og partiene som er "representert i fronten". Vi er uenige i såkalt "flat" organisasjonsstruktur fordi det trengs ledelse for å sikre kampkrafta.

Skal kampkrafta sikres må også fronten drive utadretta virksomhet, både kamper og aksjoner, og ikke falle til rein diskusjonsklubb eller utredningsorgan. Teoretiske diskusjoner og undersøkelser er viktige kun med det formålet at de skal danne bakgrunn for utadretta propaganda og aksjoner.

Dersom diskusjonene i fronten er av en slik karakter at det demokratiske livet fungerer, mener kommunistene at medlemmene skal følge vedtak og stå samla utad. -Mindretallet i fronten kan ikke propagandere sin egen linje utad, men enkeltpersoner kan uttale seg på vegne av seg sjøl eller partiet sitt sjøl om synet divergerer fra frontens.

Demokratiet skal ha til hensikt å styrke frontens kampkraft. Derfor vil vi lojalt oppfylle vilkåra i de vedtaka som gjøres i fronten, men samtidig avsløre enhver sabotasje av slike vedtak som gjøres av personer og organisasjoner som deltar i fronten.

Samtidig som kommunistene lojalt vil arbeide etter de vedtaka vi er med på å fatte, hevder vi retten for organisasjoner, partier og enkeltpersoner til å propagandere utover minimums-plattformen til fronten når dette skjer for egen regning. Vi kommunister vil aldri gi fra oss retten til å propagandere for revolusjonen og proletarietets diktatur.

Når kommunistene jobber for disse synspunktene vil de møte motstand fra opportunistene. Da "Solidaritetskomiteen for Vietnam" i 1967 blei utvikla fra "tverrpolitisk" til en demokratisk og anti-imperialistisk front, hvor ak-

tivistene fikk kontrollen gjennom FNL-gruppene, brøyt en del NKP'ere og DNA-folk ut. I "Folkebevegelsen" gikk NKP mot diskusjon i fronten. De sa det ville virke splittende, og skjønte ikke at meningsbrytning utvikler enhet og styrker kampkrafta.

I Kvinnefronten prøver høgre- og "venstre"-opportunistar å bryte prinsippet om å forene alle som lar seg forene i kampen mot hovedfienden, ved å stille fronten på en diffus sosialistisk eller "anti-kapitalistisk" plattform- samtidig som de sprer feministiske ideer som i beste fall tåkelegger hvem som er hovedfienden.

Ett eksempel til får greie seg i denne omgangen: Den SV-dominerte ledelsen i "Aksjon Kyst-Norge" ville ikke eller greide ikke å mobilisere medlemmene. De saboterte demokratiet i fronten ved å nekte å innkalle til landsmøte. Da det blei flertall for ei mer aktiv linje i lokallaget i Tromsø, trakk SV'erne seg fra lokalstyret. Seinere oppløste landsleinga hele organisasjonen over hue på medlemmene, som fikk beskjed gjennom radioen at medlemsarkivet var deponert i statsarkivet.

Spørsmål:

1. Diskuter enhetsfrontens betydning i dagskampen og i kampen for sosialismen.

2. Hva skiller kommunistenes enhetspolitikk fra SVs og "venstre"-opportunistenes? Konkretiser til Kvinnefronten, interessekampen, studentersamfunna og den anti-imperialistiske solidaritetsbevegelsen.

3. Hvorfor er det viktig at kommunistene går i spissen for å reise folk til kamp for sine egne interesser? Hvordan tjener dette kampen for

sosialismen? Ta om mulig utgangspunkt i erfaringer fra din studieplass.

Litteratur:

Dimitrov: "Om Folkefrontens og Enhetsfrontens problemer". S. 56-67, 92-98, 112-117. (Merk at Dimitrov bruker betegnelsen "enhetsfront" om enhet i arbeiderklassen- og betegnelsen "folkefront" om enhet mellom

arbeiderklassen og andre klasser eller lag. Mao bruker såvidt vi kan se "enhetsfront" som fellesbetegnelse).

Mao: "Sørg for massenes velferd". S. 38-42 i "Skrifter i utvalg".

Tilleggs litteratur:

Mao: "Taktikken i den anti-japanske enhetsfronten". S. 133-142 i "Skrifter i utvalg".

TIL NOTATER:

TIL NOTATER:

»Uten praksis er teorien meningsløs, og uten teori blir praksis blind» Stalin.

Tusenvis av mennesker har vært gjennom grunnstudier i marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning siden daværende SUF (m-l) startet med grunnsirklene sine i 1969.

Til nå har det ikke eksistert noe studieopplegg spesielt tillempet for studenter. Dette behovet blir nå dekket av tre nye studiefirkler fra Norges Kommunistiske Studentforbund.

Dette heftet – del A – tar opp de viktigste spørsmåla der kommunistene står steilt i mot opportunisme av alle slag:

– DEN KOMMUNISTISKE KLASSEANALYSEN, TEORIENE OM KLASSESTANDPUNKTET, STATEN, PARTIET OG ENHETSFRONTEN.

Kurset omfatter 6 møter.

Norges Kommunistiske Studentforbund – NKS – ble stiftet i mars 1974, på grunnlag av studentlaga til Rød Ungdom. NKS er studentorganisasjonen til AKP(m-l), og har avdelinger på om lag alle høyere læresteder i Norge.

ISBN 82-7094-073-9